

VYSOKÉ UČENÍ
TRPASLITKÁŘSKÉ

+

YETTI KLUB
BRNO

Plantážník

ÚNOR 1984

UVODNÍ ZAMYŠLENÍ TENTOKRÁT TÁBOROVÉ

Vlastně v každém povídání o táboření bude chybět jedna věc. Součet minut, hodin a dnů, které padnou na přípravu tří týdnů. Tam na táboře to už vypadá všechno, že jde automaticky, ale ... jen ten kdo už se s podobnými problémy potýkal ví ...

Někdy, když se bavím s kamarády o programu tábora, připadá mi, že mě berou tak, že mi to všechno jde samo, že mám spousty nápadů a dokážu je realizovat. Jenže ono to tak docela pravda není. K tomu jsem došel přes spoustu času stráveného s děckama, nad knihama .. ono vyložení mých nápadů je v programu málo.

Spíš mě děsí ta představa, že dnes jedou vedoucí na tábor a čekají co tam bude připraveno. Když je pak volnější program nejsou schopní děcka zabavit. A ani jim to nevadí. Z toho jsem mívával vždycky největší strach, protože z nečinnosti pak vždycky vzejde nějaký malér. A tak máš v kapse vězel malej sešitek se spoustou her. Dnes, když vyhlásíme aby vedoucí připravili program na jedno odpoledne v případě deště, neudělá nikdo nic. Jenže ten tábor není přece můj nebo vaškův!!! Tu přípravu přece nikdo nedělá pro nás!!! Je to možná maličkost, ale z takových maličkostí se skládá celý tábor.

A když je malér se dřevem a musí se jet do Heřmaněš tak z toho mají větší starosti kamarádi, kterých se to vlastně netýká /bývalý hospodář George, Žralok a Čitou, Háthí, Lenka, .../ Nebýt tábora - děcek, který nám jezdí už pár roků, toho nádherného místa, práce a času který jsme do toho dali a vlastně ještě něčeho co se nedá dost dobře popsat - dávno bychom s tím praštili. A i když si nočkrát říkám, že jedu naposled tak vím, že se vrátím že by mi v tom ročním součtu chybělo něco velkého

... z r e d a k c e :

Sedmička je prý šťastné číslo - nám se ale tak docela nezdá. Že nám s Plantážníkem pomáhá evými články pouze Fan ...
Nechme raději toho !

Vlastně máme velkou prosbu - pokud máte ještě nějaké staré číslo Plantážníka, dodejte nám je - jakkoliv, kdykoliv - vlastně se na jaře potkáme jen na Ozvěně protože žádná akce se neplánuje ...
Proč? Čtete uvnitř.

Tak příjemné počteníčko s

Alhoi

Černá n. Orlicí

Jednu hezkou sobotu ležákého podniku jsem se s kolem satulal trochu na boky. Objevil jsem se v láních na východ od nás a zahrádkil jsem u stanice ČSD Černá (trasa Chocov - Týniště n.O.). Zasedl jsem zahrádkit, neboť na pečlivě udržované zahrádce jsem přednostně ně něco praštilo do očí. To, co mě ušáplilo, byli ... trpaslíci. Byli dva. Úplně jsem klesl a přemal se do zahrádky. Chvilku jsem si při focení připadal jako šťastný fotoreportér s italského filmu. Když jsem se "dostatečně vyfotil" spouště; i když těch fotek tedy zrovna moc není, čtenář promine; ještě chvíli jsem stál a prohlížel se objevem ajištěm, že náhodou betonový trpaslík ještě nevymřel. Kolná bych měl podť neširokou koncovku -ly, když jsem v betonu. Jsemle právě i v těch jsou ti lívi, takže komovka je rozhodnuta. Po nle.

Na chvíli jel "na kole kolem okolo" pan Brandojs, jak jsem se později dověděl, a křičel na mě: "moc má to tedy nahej." Za moment se zase vrátil, neboť dojel až k blízkým stvům, tam se otočil a s malou holčičkou, kterou měl na sedátku, mě sá mím a smísel v nádraží budově. Poslín já už měl hotový polní nářt¹² zahrádky. Pak přišel a septal se pro to fotia. Řekl jsem čas ovšem, že sbírám materiály pro jistotu V.P.O. agentura, která sídlí v Brně. Pro jistotu jsem se v hrubých rysech vysvětlil i pojem trpaslíkologického svědomství, aby mu soje počinání a budoucí toulkové stásky, jacouli v okolí trpaslíci (kromě těchto dvou), nespěšně sukání v oku. Nakonec mě peton začal vyprávět o starých dobách této zahrádky. Trpaslíci prý má byli původně tři. Jednoho ale ukradli i s řetězem, kterým byl ketven k zemi. Druhého trpaslíka kdosi odcizil rybářský prut, kterým si přičinlivý trpaslík levil v jasně na přilapdávau ryby. Třetí nášťatý trpaslík je na fotografii, kde na něj jakoby chce spadnout květináč. Poradímte si také, že po krádeži rybářského prutu nešťatým pachatelem mě v právě boku pozoruhodný postřetatel - díra. Kládějí květy; kam se to svět pítí ?!

Pan Brandojs, výpravčí v této stanici,ale ten den měl volno, začal ještě do oklepa a vytáhl odstupně zapříčeného ... trpaslíka. Zřejmě čas od času nějakého splodí a natě a ten se pak alouí jako připečený náhradník, když nějaký alj o saviativý šlovák kade v zahrádce. Po pečlivém opláchnutí jsem provedl následující komizní hodnocení:

stetický vzhled - vědomosti a vztah k samé přítatlivosti: sední šlut kalhoty, slunivý sedrý babětes, červená šepička, pod šepičí - ušmang, ten den i řídní mytj.

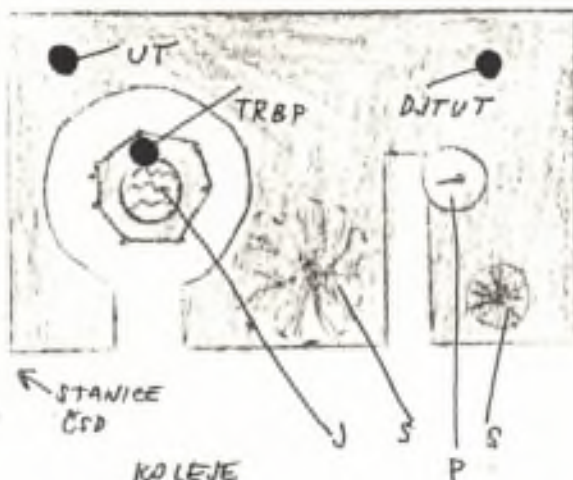
Fyzický postoj: jedna ruku v kapsu, druhou šibalsky zastčenou pod vouny;aspoň se nebylo potřeba dílat a proty s betnem, není-liš pravda.

Politický postoj: myslín si, že i jáu v dnešní době není jedno velké strojead na světě. Postoj mizer samozřejmě autoritativně-trpaslíkologický.

Váha, výška, teplota, tlak, ročný bod: vášili jsme ho na úředně označované staniční váze na výpravě stákyš - řevíjch 15 kg. Výškou doměřoval 60 cm, přeměru te mety v porovnání s nje pondějším převratným objevem toho dne. Teplota i přesto, že byl po vynezení se mykavého sklapa mytj teplou vodou, jevil abladný pohled. Po teple byl ale toliš mytj i studenou až ledovou vodou kvůli studování; tis si sjejš nešně vysvětlit, proč taková nevělost, snad jáu ho pšimně překypčili nepřipravěného k otužování. Tlak sile slov tváře a malovovantého statika v jedné osobě, kluk: pane Brandojs, máu vnitřní postí v této případe ujistějši betonského pruty síly 3,6 na s oceli třídy LOKLO. Poslední bod- ročný bod: ajišťatá vald kapička od nouu. Pravda, ochla to bjt i ryon po otužování, i když nás trpaslík vejchal nebyl anižsky. Kde ví? To dnoe už přemě nídu neřekne.

Ušlech polní nářt :

SILNICE

VYSVĚTLIVKY:

UT - UKRADENÝ TRPASLÍK

DJTUT - DNES JIŽ TAKE UKRADENÝ TRPASLÍK

TRBP - TRPASLÍK RYBÁŘ BEZ PRUTU

J - JEŽÍRKO

S - STROM

P - PUMPA

(TRBP - žluté kalhoty, zelený kaláček, červ. šepička)

DJTUT - červ. kalhoty, zelený kaláček, červ. šepička)

Obsah z
předchozí
stránky:

Nečekaný objev
dvou trpaslíků
na stanici ČSD

! ~ !

Ještě k minulá stránce:

V lednu jsem jel okolo vláken a byl tam už jenom jeden
trpaslík - ten bez rybářského prutu ...

Další pokračování:

Od pana Brandeje jsem zjistil, že v Černé se čistou
náhodou gartárskými vyskytuje ještě další skutečnost, která
by mohla mít podle všech známých vztahů s trpaslíkologickým
světobzorem. Rozloučil jsem se s panem Brandejsem a rozejel
se určeným směrem. Po pár set metrech mě něco znovu přestilo
do očí. Byli to tentokrát ... tři trpaslíci na sabrádech

činnorodého důchodce pana Míziry. Nacházel se srovna na dvortu. Vypadalo to, že
ho srovna moc nezajímalo kdo jsem, odkud jsem přijel a kam co chci a kam zas
pojedu. Opak se ukázal poloviční pravdou. Říká, už stejně smířen s tím, že si
tu a tam někdo přikvádí k jeho trpaslíkům a svědčí se divá, jako z jara, má
za chvíli s takovým tím oddaným a přítom sebejistým hlasem starého praktika
na mé přání seznámil s historií hlavně toho většího, řekl bych největšího v Čechách
trpaslíka, který tam v záhoně stál a prorocky se díval do dálí. Už už nezbyvalo
mnoho času na přílišné zkoumání zmíněných tří trpaslíků, tak jsem se omezil
na jeden pár fotek.

Nechtějte každého studenta VUTu sfs, že ani když se ti dva malí tr ,
sde relativně vzato, trpaslíci trpaslíci postaví na hlavu, tedy sáhne ten první
tému druhému), nestadí svému kasteru ani po čelo, ani když se na hlavu stavěli.
Jistě slovy - i když jsou dva, je jich málo. Jistě stojí za pozornost, že
stavění na sebe navzájem mají trpaslíci odjakživa v krvi. (viz stejné učebnice
"Základy trpaslíkologie", ročník 1981, I. vydání, otisknuto v čísle 1 časopisu
Plantifik, vytiskly Spojené tiskárny Společnosti pro očistění trpaslíka v očích
světové veřejnosti) - pozn. aut. I když zde se vše liší v nepatrných detailech, že při
vlezu letadla si stoupají ne na hlavu, ale pouze na ramena. (zde se dochází
neekonomické strátivosti, není to však na úkor dočasných pravidel na bezpečnost
a ochranu zdraví při práci) - pozn. aut.

Ještě fyzikální složení: malí trpaslíci jsou bezesporu křehčí betonovi,
i když to tak zase docela nemusí být pravda, neboť pod ~~statistickým~~ nátlakem
své fasády mohou docela dobře být z čokolády. Velký trpaslík je vypalovaný
z cihlářské hlíny, tvořil ho prý před lety jeden nechal z Holanů nikomu se zatím
nepodařilo vytvořit jeho repliku, každému se rozpadává. Možná, že v nás je
i výstul ! ? V pravé ruce měl původně barbu.

A naposled pozornost k estetickému vzhledu: škoda, že fotka není na barevný
film. Ne, Belmonde, narádij se, holandské plavky krásně modré bys na nás stejně
neuvídl. Totiž, když byly ty fotky barevné, viděti by jste, jak trpaslíky pan
Mízira má pěkně namalované. A když mu je vítr, slunce, déšť a mráz trochu oprýská,
zas jim kabátec dobarví, ani to na nich není poznat a jsou pořád jako živí.

Až pojedete jednou Černou, zastavte se.

Nakonec pár záhad, které se mi nepodařilo rozluštit:

1. Kdo je ve skutečnosti pan Brandejš ? Má nějaké vyšší poslání ve výrobě malých
trpaslíků ?
2. Kdo a proč kradl trpaslíka s zahradkovou výpravěním ?
3. Odkud pocházela malá kapička nového trpaslíka ze sklepa ?
4. Rozluští někdo tajemství konstrukce vypalovaného trpaslíka ?!

Fan

sborníček „Honzo vstávej“

P.O.B.T.A. 83
www.vstavej.cz

Naposled jsem byl na Portě před dvěma lety.

Slovo naposled je v češtině nejednoznačné, lze jím osnačit i časový interval od okamžiku přítomnosti zpět k nějaké události /např.: Člověče, kdy jsem tě viděl naposled /„Já toto slovo hned na začátku používám v doslovném významu, tzn. předpokládám, že to, co se stalo naposledy už se neuskuteční.“

Napsal jsem tehdy zoufalý článek „Porta je artvá“ a bylo mi jasné, že se na tento festival nikdy nepojedu dayslně podívat, přežít jej, jeho atmosféru aděj, že pokud se někdy s Portou setkám, bude to setkání vnější.

Tento článek, který vznikl nad čtyřmi novinovými čísly Portýra 83 nechápe tento festival nějak omezeně, zevnitř nebo s výrazným zaujetím. Je to pokus položit si několik otázek, dát několik odpovědí, které se týkají nejen Porty a Portýra, ale hlavně trampského hnutí obecně, problémů působení moci, kontroly hnutí mladosvětských center apod. Jedná se o pokus systematizovat přístup k jednotlivým, zdánlivě náhodným a nesouvislým problémům. V tomto smyslu jde samozřejmě jen o náčrtnutí, ve kterém nemohu podkládat všechna svá tvrzení, které je nutné v mnohém zjednodušovat – tomu se ale těžko lze vyhnout při zachování čtenářsky přijatelného rozsahu.

I.

Začneme-li se zabývat problematikou Porty, narazíme na celé významové oblasti, o kterých se běžně mluví, které však nejsou jednoznačně vyložitelné, ve svých obrysech mlhavé. Hlavně v souvislosti s trampským hnutím se stává, že celou problematiku a pojmy, kterých se běžně používá, musíme od základu vymezit a ohraničit. V tomto případě je podle mne nutné sledovat základní ryby kulturního dění v hnutí alespoň posledních dvacet let, vrátit se s orientací až k širokému rozmachu hnutí v šedesátých letech.

Naše představy o hnutí v šedesátých letech nejsou sice nikterak vyhraněné přesné, ale vytváří se pod vlivem zkreslujících svědectví a glorifikovaných vzpomínek, obecnou představu o dění té doby si ale udělat lze. Jako východisko nám stačí zjištění, že hnutí v té době bylo v rozhodném rozmachu, vedlo to k rozsáhlé vnitřní diferenciaci a vnitřním pohybům. Je docela jisté, že už v této době se projevovaly různé tendence dostat hnutí pod přímou nebo nenápadnou kontrolu.

Začátek sedmdesátých let spolu s úplně odlišnou společenskou atmosférou vytvořil v hnutí zvláštní vakuum. Ne, že by se přestalo jezdit ven – zastavila se ale kulturní činnost většiny trampských center, ostatní byla znemožněna, zdánlivě převládly tendence hnutí potlačit.

V této souvislosti se stal mladý svět jediným centerem a mluvčím trampského kulturního dění. Průběhem času získal představitelé nově vznikajících trampských kulturních skupin, využil několika letou izolaci, která nastala nesouvislostí konce let šedesátých, získal důvěru a autoritu nejmladších. Je nutné si uvědomit, že tato situace je už výsledkem taktiky, kterou mocenské orgány volily. Strach a pocit pronásledování způsobil, že se k mladosvětskému „žlutému čtverci“ všíhlželo s nadějami, sympatiemi, důvěrou, že je alespoň tam možné něco prosadit.

Proti hnutí přitom nebylo důrazněji zasahováno, mocenský aparát by bez problémů mohl postupovat daleko tvrdším způsobem, včetně intervencí na školách a v zaměstnání zjištěných, zadržování na nádražích apod. Autorům mladosvětské taktiky ale bylo zřejmé, že potlačit hnutí by vedlo k odmítnutí jakéhokoliv vlivu, k jakési ilegalitě, které by na sice byla oproti dnešnímu hnutí nepatrná, zato ale špatně kontrolovatelná.

Klíčovou otázkou kontroly hnutí je podle této taktiky nikoli legitimování účastníků potlachů, ale přímý vliv na sportovní a hlavně kulturní život drobných, samostatných trampských skupin. Navíc /a možná to byl jeden z důvodů pro tuto taktiku/ umožnil tento postup takřka plynule kontrolovat stárnoucí skautské oddíly, ovlivňovat je, ovlivňovat myšlení těch, kteří skautskými oddíly prošli. Této problematice se zde ale nemohu věnovat.

II.

Mladý svět vyšel ze začátku sedmdesátých let jako legalizovaný mluvčí hnutí - otevřeně sice tramping nepropaguje, vytváří ale atmosféru spřízněnosti, která je přijímána s vděčností. Má se to široké informace o trampském dění, má možnost kdykoli komentovat, zasáhnout, vyložit případně obehavé místo. Daří se mu tak udržovat nehybnost vnitřního kulturního života, daří se mu fixovat situaci, která se v hnutí vytvořila začátkem sedmdesátých let. Z hlediska kontroly hnutí je to cíl velice důležitý. Autoři mladovětské taktiky využili toho, že na začátku sedmdesátých let převládly v hnutí destruktivní tendence, snahy chápat hnutí jako výlučné a oddělené od ostatního světa.

Poněkud sedmdesátých let se situace poněkud uvolnila, začaly se projevovat některé změny, defenziva, ve které bylo hnutí, se začala uvolňovat. Objevily se i souvislosti s politickým a hlavně kulturním děním mimo hnutí. Úspěch Dobiášovy politiky, úspěch akce Brontosaurus, stejně tak jako znovuzrození Trapsavce a zjev skupiny Brontosauri, znamenají prohru pro tyto tendence a jejich vliv v hnutí, znamenají příklon k uzavřenému pojetí trampské kulturní činnosti, přijetí neodpovídajících sociálních schémat.

Kam do tohoto náčrtu ale umístit Portu? napečá, předpokládám, štenáře. I když je Porta především soutěží kapel country, folk a trampských, i když jde o akci SSM, je zároveň celostátní trampskou akcí, supluje jinak neexistující velké potlachy a jistým způsobem je i vrcholem kulturního dění v této oblasti. Vliv tohoto festivalu na drobná trampská centra je značný. Trampské hnutí je především sumou skupinek a skupin bez vnější organizace, existuje v něm silná tendence nalézt kontakt, ale kontakt přirozený - přijmout pevnou organizační strukturu se hnutí vždy podvědomě bránilo. Mladovětské centrum začátkem sedmdesátých let upustilo od pokusů vytvořit centrálně řízenou organizaci. Monopolní vliv si vytvořilo - zdánlivě mnohem přijatelněji - kulturní centralizací, která nikdy dříve nebyla hnutí vlastní a je v příkrém rozporu se strukturou přirozené kulturní činnosti. Nejde jen o to, že Porta pomohla nastolit legitimitu současného mladovětského centra.

V šedesátých letech existovalo několik větších a mnoho menších skupin a organizačních center nezávisle na sobě. Soutěžily o dosah vlivu, uznání - v celku to znamenalo nutnost otevřenosti, polemiky, vytvářela se tak atmosféra života, děje. Jak Porta stávala jako akce širokého dosahu sama, získávali její organizátoři monopol na výklad problémů, stala se Porta jedním z pilířů kulturní centralizace, a tedy zásahu do přirozeného života hnutí.

III.

Kulturní problematika trampského hnutí je složitá hlavně díky tomu, že její skutečné obrysy jsou neustále zakrývány. Přirozená aktivita, která je umožněna v prostředí malých, samovolně vzniklých společenství je ve svých začátcích nezačíná úzkými tematickými a žánrovými hranicemi. Kulturní činnost většiny trampských skupin opakuje stále stejnou počáteční fázi tvorby, při které si její příslušníci uvědomují, že uvnitř jistého sociálního rámce se lze sebevyslovit, že lze tvořit a tvoření přijímat. Pravidla ale nedojde k překročení tematických hranic, původně nosné se stává spoutávající. Možnost tvorby je opuštěna s poznáním beztvorosti a nahraditelnosti,

at už se jedná o vlastní vyjadřování nebo přijímání. Resignace na další možnosti tvorby se pak většinou kryje s rezignací na sociálnost, s rozpadem původních skupin.

Značná část návštěvníků Porty jsou mladí lidé, hledající v atmosféře vandru ovzduší kamarádství - tedy nefalšované sociálně přijatelné prostředí, které jinde nepoznali. Většina z nich si teprve vytváří první kontakty, první představy. Atmosféra festivalu je ale v hlubokém rozporu s duchem přirozeně se rozvíjejících sociálních a kulturních aktivit, její podoba je plně v rukou organizátorů. Je to atmosféra hluboce marnotratná: mladí lidé zde jednostranně plývají svým sociálními přitahávkami, které vede do pózy. V plném slova smyslu tragedií je, že se mladosvětskému centru a organizátorům Porty daří zmanipulovat velkou většinu mladých lidí do kolejí, které vedou k deziluzi, nevykročení ze stylizování sebe, nepoložení si podstatných otázek. Je to ohromný podvod: Zápalke se pod dohledem požárníka vyákrtně, aby v budoucnu nemohla nic ohrozit.

Mladí lidé zoufale narazí na uzavřené hranice, na přetvářku, na hru na něco, na dodržování formálních pravidel s nejasným smyslem. Spolu s ostatními vlivy - na pracovišti, ve škole, na vojně i v složitých souvislostech rodinných - to vede k sociální deziluzi, pasivnímu, konzumnímu individualismu. To je nejčastější reakce těch, kteří přežili v trampském prostředí pár let, byli 2x, 3x na Portě. Nejde o to tvrdit, že mladosvětské centrum přímo tuto situaci způsobuje. Zúčastňuje se ale na věci, úmyslně vytváří podmínky, které se sice vždy momentálně zdají přijatelné, dlouhodobě ale k deziluzi vedou.

IV.

V souvislosti s trampskou kulturní činností je nezbytné zmínit se o postavě, která výrazně přesahuje rámec vnucovaný hnutí, o postavě Wabiho Ryvoly. Wabi je v kulturní sféře ojedinělým reprezentantem neuzavření se, tedy ne-deziluze, ne-konzumu. Jeho vliv jev tomto smyslu obrovský. Wabi je spoluvtvůrce mohutné vlny moderního trampského myšlení v 60 - tých letech a jeden z mála který se vyrovnal s defenzívou let 70 tých. Jeho písničkářské dílo nemá obdoby. Zachovává si nepřímý široký vliv na hnutí, i přesto, že se mladosvětské centrum snaží jeho význam potlačit, že jez dáván jako špatný příklad alkoholika, podivína a osamělce. Využívá přitom shody přezdívky s Daňkem, kterého představuje jako "mluvčího trampského hnutí", využívá spirituálů a hlavně možnosti manipulace s tím, co uveřejnit a co ne. Příkladem je tu uveřejnění sentimentálních Wabiho článků v Portýru 83.

Důsledně se však dbá o to, aby neproblema Wabiho přirozeně existenciální otázka. Wabi klidně zpívá: "Mohama holky pěkně houpají/ na obrazovky děti koukají/ boháči mandarinky loupají/ chudáci alaběrky chroupají/ a muži těžký bedny šoupají/ a všichni dohromady doufají, že takhle nák zabijou čas".

Wabi bez překračování jakýkoli hranice zasahuje od svých vlaků, ohňů a lásek kamkoliv - nic pro něj není mimo - to je nedocenitelný fakt, který jednou, doufám, pomůže najít styčný bod tam, kde se současné mladosvětské centrum snaží vytvořit drátěnou hranici se zoraným pásmem uzení nikoho.

V letošním Portýru vyšel článek o tom, jak se rodí nová generace trampské písně, jak po vlně moderní trampské písně let 60 tých přichází další výrazná vlna, která je charakterizována nástupem Brontosaurů, Daňka, ale i Plíhala ap. Je to úmyslný zastírací manévř, snažící se předstírat, že se skutečně "něco děje". Celý vývoj trampské písně směřen k Brontosaurům apelu, Daňkovskému sentimentu prázdné kulise nebo hravosti není ničím jiným než krokem zpět, je krokem před Wabiho. Před důrazné ujištění, které udělalo o trampské hnutí v 60 tých letech. Před chápání sebe sama jako aktivní, tvůrčí individuality se spoustou problémů, ale i nádherných možností a svobod.

Ne nadarmo je symbolem pro konec 60 tých let Hobo - člověk, který vědomě ruší svoji přímou závislost na sociálním mechanismu a přijímá problematickou, ale svobodnou volbu vlastního sebeurčení. Proto ta mohutná myšlenková injekce trampingu v 60 tých letech. Proto ale také ta sevřená a rychle se vyčerpávající prázdnota a uzavřenost současného trampského kulturního života. Je paradoxní cítit se trampem a apelovat na sociální zodpovědnost jako Brontosauři. Je paradoxní cítit se trampem a být při tom smířený se sociálním determinováním jako Daněk V.

Jádrem Porty je hudební festival. Jeho současný tvar dává mnoho předmetů k zamyšlení, vybízí k položení mnoha otázek. Je stálese zvyšující masovost a nadšení, strhující i náhodné a nezavěšené diváky, jakási opožděná reakce na myšlenky mladých hnutí 60tých let? Jak je možné, že prakticky neexistuje taková divácká skupina, která by zaujala střizlivý postoj? Ze je všude jen nadšení? Hudební úroveň soutěže totiž bezesporu není nikterak špičková, rozhodně je rozkolísaná. Kde je kořen nespoutaného nadšení? Je to potřeba přitakání, optimismu za každou cenu? Je to přehnaná snaha nalézt si v kulturní a životní dušnu, které nás obklopuje alespoň relativní hodnoty?

Vylučnost nadšení v Portovní atmosféře je něco zarážejícího, je způsobena tím, že velká většina těch, kteří všeobecný optimismus odmítají a kteří by se mohli střizlivě a nebo kriticky vyjádřit, vůbec nemá potřebu na Portu jezdit. To je úspěch politiky mladosvětského centra. Náznaky opozice se vybíjejí např. ve správně cítěné, ale nepromyšlené kritice Brontosaurů, v rovinách, které jsou takové kritice mladosvětským centrem vyhrazeny. Mladí lidé, kteří se nechtějí smířit a spokojit s nabízenými řešeními hledají, jak se septat, jak k problémům přistoupit. Podaří se i nadále mladosvětskému centru šikovným manévrováním vytlačovat tyto nekonformní mimo vliv na hnutí? Znechutit jim příslušnost k hnutí?

Bude se musit po letech nehybnosti a mlčení o problémech nový, živý tvar tvořit úplně mimo dosah tohoto samopopulního samodasazeného centra, mimo setrvačnost současného dění - nedění ?

/V. Štoger - Shorty/

? zamyšlení ?
Praha

NĚ NAPADA JEDNO SLOVO

DEMAGOGIE

VŠE KRITIZUJÍCÍ A PŘITOM
NIC NEŘEŠÍCÍ ...

OZVĚNA

HRAJEME TRAMP-FOLK

(cítíme jako trampové, ale vyjadřujeme to trochu jinak)

~~xxxxxxxx~~
Tento článek si neklade za svůj cíl obhajovat nebo propagovat to co Ozvěna hraje a jak hraje. ale chce se pokusit vysvětlit proč v Lišni slyšíme, to co slyšíme

Jedná se o volný rozhovor:

- B - V anketě byl názor, že v Ozvěně chybí Pít a jeho písničky.
Ž - S tím nic neuděláme. On ho nikdo nevyhodil - odešel sám. A že tam ty písničky chybí to vím.
B - Asi to chce někoho najmout ...
Ž - Na tom už se pracuje.
V - Skládáš, žraldo ?
Ž - Hmmm, no.
V - A kdyby někdo přinesl nějaký vhodný text a on by se tě líbil?
Ž - Jenže málokdo donese text, kterej by se mi jednak líbil a takévej, aby byl pravidelnej. My máme přísný měřítka, takže většinou nehraju ani své vlastní texty.
V - Nemám na mysli politicky závadné nebo "Brontosauří" když tramp jde a všichni mu ubližujou.
Ž - Já teďka jednu takovou písničku mám, dnes jsem ji dodělal - ne jak tramp jde a všichni mu ubližujou ...
V - ..Ale jak všichni jdou a tramp jim ubližuje ...
Ž - Ne, je to typ starých písniček - jen tak se procházet po lese a koukat - něco v tom smyslu. Prostě je to potřeba. Jsem zvědavěj jestli progresivní část publika nevezme tuto písničku jako moc trampskou a trampská část publika jako moc progresivní.
V - Já si myslím, že jedna část ji určitě přijme za svou.
Ž - Kluci nechcete něco k jídlu?
V+B - Neee
Ž - To je dobře. Já bych vám totiž dal chleba se sýrem a pak bych si teprve vytáhl tu šunku.
No a taky mě vadí přílišná frekvence některých slov, i když se v té písničce vyskytují třeba jednou. To je dálka, touha, sen, toulání. Ještě jsem ochotnej tolerovat vlak, protože to je předmět a nedá se to nijak obejít. Taky mě může vrcholně rozčítit, když někdo dostane ocenění za dobrý text někde /?!/ a je to text šmajdavej, jak já říkám. Ono to dá nakačku ta slova napašovat do rytmu. Ale mě rozčiluje, když si někdo nemůže pomoci a pak si to nějak prohodí.

A alespoň refrén nové písničky:

Jen tak se po lese koukat
a vítr po kapsách mít
nápěvy co dnes si houká vlak
nechat kytaru znít

- P - Dobrý!
V - Celkem líbivá písnička
B - To vezmou lidi.
Ž - Já mám už rozdělaný čtyři písničky a snažím se udělat nějaký trampský...

Pak následovalo malé jammování od Kýblu bublin až po Cashe

- Ž - Cash se nám nelíbí asi proto, že neumíme anglicky. To jako kdybyš měl poslouchat Wabiho Deňka jak zpívá maďaraky
V - Pro ty co neslyšeli desku je Wabi pořád ještě modla
Ž - Polovina písniček je tam nešťastně udělanejch
P - Mné se líbí On the road
Ž - To se ti tam líbí?

V - To bylo úplně nejhorší co jsem z toho slyšel
 Z - No, protože to On the road, to mělo tak nádhernou atmosféru a nádherný rytmus a teď je z toho ...
 P - Předtím to bylo moc smutný, teď se to k té knížce víc hodí
 Z - Tys to četla? No to je je hrozně veselý ?!
 Vždyť je z toho průměrná moderní country
 P - ale mně se to líbí
 Z - Já tě to neberu, jestli se ti to líbí, klidně si to poslouchej.

Další povídání se neslo o soupeřích v krajském kole Porty /spíš asi nepostoupíme .../, o podbízivosti některých písniček, o tom co Osvěna hrála kysy, ale teď hrát nechce, protože vývoj jde dál ...

Na závěr ještě jedna z takřka vědeckých Žraločích - no nebo raději Žralokových rad

Proč nepraskne sklenička, do které lejeme horkou vodu, máme-li v ní lžičku ?

Sklenička se prohřeje po celé své hmotě. Ta lžička působí jako chladič - má daleko větší vedení tepla než to sklo.
 Nejlépe do toho ponořit velkou a studnou lžící !!!!

Vysvětlení k rozhovoru :

Ž - Žralok P - Pavla V - Vířa B - Belzondo
 Martin do rozhovoru takřka nezasáhl /mámochoodem je jediný, komu se líbí Lokátoři/ a Čita byla u Honzíka, kterej měl teplotu, ale přesto na to nevypadal a na dobrou noc nám zasádal ...

A písničky z minulých dvou večerů :

68.večer PTO - 19.1.84		69.večer PTO - 23.2.84	
1.Vozy	63	1.Vlaštovky	60
2.Červánky	55	2.Červánky	31
3.Podivnej sen	41	3.Míle	26
4.Láska	28	4.Hledám jednu sen	15
5.Jazz	27	5.Dívka bílá	14
6.Podnájem	15	6.Autsider waltz	12
		...dále vlak do země blues, Láska, Jazz, šofér, Proč vracíš se, Vozy, Duhová cesta, Podnájem	

Takže za ty uplynulé čtyři večery nejlepších pět písniček :

Vlaštovky, Vozy, Červánky, Podivnej sen
 Autsider waltz

POZOR! ZMĚNA:

Galavečer Osvěny původně plánovaný na sobotu 14.dubna se bude konat až

13. KVĚTNA 84

tj. v neděli po pracovní sobotě. Mimo jiné uvidíte
 ne však uvidíte !!!

Dle teorie podle které tato písnička /tedy její text/ vznikla
má píseň pokračovat hned podle jejích prvních slov.

Jinak asi nemá cenu k ní nic dodávat :

1. Tak jako jazyk stále naráží
na vylomenej zub
tak se vracím k svému nářadí
pojdte prosím dál
Čekárnou stíny se plouží
a na křesle se souží
ve tváři arak, vyhaslej zrak.

R: No tak si vypláchni
ať můžu začít vrtat
vzít do dlaně nástroj
vyrajbovat zub
Zrcátka a háky
napraví v mých rukách
tvůj nekonečně
bídny zanedbaný chrup.
Vyhráno, vyhráno
slzu si stíráš ještě ve veřejích

2. Zatím nemáme, protože jsme se Tapi, která jš má
na svědomí, nestačili zeptat...

Akordy snad psát nemusíme, takže hudba původní "Mistrova"
/Vabi Daněk/, text Žralok

A z úplně posledních zvěstí :

JAK DO LÍŠNĚ A NA KDO ?

19.4. - 71.večer PTO , STOPA Pardubice

24.5. - 73.večer PTO /po GALA večeru/, NEZMAŘI

LOHONKA ŽALMAN

Klepy

VODEVŠAD

CO STARŠÍ HRÁLI? Tuhle otázkou by se zvědavci mohli ptát na vystoupení Spirituál kvintetu. Protože nové písničky se téhle nejprofesionálnější amatérské skupině vyhýbají. Takže vždy potěší něčím starším. Hrají pořád stejně - perfektně, líbivě. Že se v ale nezpívá už snad ani nemá cenu psát ...

MÍLE Na poslední ozvěně při odchodu se Míla Zichová rozhodovala kam hodí svou kuličku a najednou se jí rozsvítily oči: "Jé, Míle - to krabička pro mě?" Nicméně potom svůj hlas dala Vlastovkám.

TIPY MELODIE 1983 Stručně - Jan Spálený, Jitka Zelenková, Luboš Pospíšil, Pavol Hamzel, Karel Velebný a ...

SPIRITUÁL KVINTET za interpretační výkony trvale vysoké úrovně, jež u posluchačské veřejnosti pevně zafixovaly základní umělecké hodnoty našeho folku a současně ji zprostředkovaly cenná a poučná setkání s pokrokovou světovou tvorbou i pozapomenutým odkazem domácích písňových tradic

KAREL PLÍHAL - jako výraznému a mimořádnému písničkářskému talentu z oblasti zájmové umělecké činnosti, upozorňujícímu na současnou tvůrčí aktivitu amaterské fronty a přinášejícímu díky své osobitosti i nepřehlédnutelným básnickým kvalitám inspirující podněty pro další rozvoj naší populární hudby.

CO OZVEŇA, SUDE? "No, vlastovky byly dobrý ..."

SPOLEČNOST NECHTĚNÝCH Známá Společnost nechtěných /Ně žádná nechce - dle Vaškova citátu/ rozšířila svou dvoučlennou členskou základnu Flobertem, který písemně potvrdil, že již rok a půl o něj nesprojevila zájem. Flobert byl všemi hlasy přijat.

KDO S KIM? Tak a v ozvěně bude svatba. Už v dubnu. Hádejte kdo si koho vezme? Prý kdyby byl Honzák starší, šel by za svědka ...

PROC BUDE KLID Všichni jsme si zvykli, že se kolem nás pořád něco děje. Pravidelně jsme chystali pár akcí ... Ale teď bude klid. Protože chceme dál pomáhat ozvěňákům, v Hermančici postavit a udělat dobrý tábor, nachystat snad největší akci /zatím neprozradíme/ a taky zase jezdit sami na vandry /a to už nám chybělo/.

KRAJSKÁ PORTA Nad postupujícími /a to i početně/ pořád visí otazník. Jisté je, že Poutníci budou na plzeňském finále jako host /prý, aby zase nevyhráli/, takže z kraje dostane ještě jedna kapela navíc šanci. Jaké jsou naděje jednotlivých skupin?

Nechť se překvapit 5.-7. dubna 84 ~~re-konkurence na Leninově ul.~~
v kině Jadran v Kr. Poli

LP DESKY Mistrova /Doňkova, vyjde pravděpodobně v dubnu. Kolem připravované desky Poutníků je zatím klid. Že to v Praze vzniká druhá dlouhohrající česká Pacifiku.

OPSC ORIGINÁLNÍ PRAŽSKÝ SYMPHONICKÝ ORCHESTR na své březnovém vystoupení v Brně udělal absolutní rekord v přídavcích - tedy deset kousků, což je zásluha asi stovky nadšenců, kteří prostě odmítli odejít. A OPSC přídával jako láčné skupině - snad právě proto, že v jejích řadách je vidět a cítit radost a nadšení, tedy přesně to, co chybí všem těm Spirituálům, Ozvěňákům, Lokátorům a kdoví komu ...

SILVESTR 1983

Každý z nás si časem v sobě vypěstoval názor na to jak končit starý a začínat nový rok. A tak se rozezvučí zpěvem a smíchem zapomenuté kousky lesů, zaplní se sruby, chaty a chalupy. Tramp nebo říkejme raději tulák, nemusí být vždycky pod širákem. Tulák se líbí od obyčejného člověka hlavně duší, srdcem ... Pravda, někoho stěny a strop svazují a sráží k zemi, ale kde je psáno to co je nejsprávnější? Každý si hledáme to co je pro nás nejlepší ...

Jelikož přelom starého a nového roku značí vlastně v Yetti klubu oslavu - výročí založení - vyrezili jsme letos ven /po loňském ne zrovna podařeném Silvestru na chatě, asi přece jen patříme víc ven .../. Původní plán - podívat se do Samařova, tedy do železných hor na místo, kde jsme klub založili /před dvěma roky/ se zhrou-til vlastně dva dny před odjezdem. V Heřmančích bylo venku na hromadě dřevo, které jsme nestačili uklidit a kdoví kdy by se tam někdo dostal /? KDO ?!?!/ A tak jsme jeli vlastně taky trochu pracovat. V pátek nás vlaky vyhodily na nádraží v Jihlávce. Měli jsme čtvrt hodiny čas do příjezdu autobusu do Studené. Nicméně autobus elegantně objel nádraží a ač jízdní řád tvrdil něco jiného, zmizel v nenávratnu. Takže jsme se mohli jen podívat na zapu a vyrazit pěšky silnicema. Šlo se docela hezky ...

Vlastně jsem ještě neujasnil v jaké sestavě se v současné době sedmičlený klub dostavil /Metelka, Pumas, Belmondo, Iva, Šuška/. Zkrátka fantasticky neuvěřitelné číslo ... Silničkami jsme se přes Studenou doplazili za Maršovské rozcestí a vzhledem k tomu, že se nám dál už nechtělo, spali jsme v blízkém lesíku. Ráno jsme si zahráli "hokej" na zamrzlém rybníku a šli na Maršovský Dvůr složit prkna. A před setměním jsme dorazili na tábořiště. Nazdobili jsme stromek pro zvířata a začali silvestrovat. Spánek se uskutečnil v interhotelu Hilton /tedy v seníku na louce u hřiště/. Ráno v neděli jsme abourali konstrukci kuchyně a šli na potok vyzkoušet loďičky /ještě je to dobrý, ještě si umíme hrát/. Zajímavé to začalo být v okamžiku, kdy jediné hodinky, které měla Iva, ukázaly dvě hodiny a začalo se stmívat. Když o půl třetí vyšly hvězdy, došlo nám že sice máme nějaký čas, rozhodně však ne ten středoevropský. Takže jsme se rychle sbalili a vyrazili do Heřmanče - tam jsme zjistili, že je čtvrt na šest. A jelikož nám za hodinu odjížděl poslední autobus ze Studené, hezky rychle jsme se rozkmitali. Přišli jsme /spíš přiběhli/ a za minutu přijel autobus. A hvězdnatou nocí jsme se protáhli až do Brna.

Protože už hezkou chvíli vzniká tábor HEŘMANEČ 1984 najdete na našich stránkách občas nějakou zvěst. Zvláště těm co se chtějí za námi podívat doporučuji aby četli a poslouchali pozorně, protože chystáme změny ohledně návštěv.

35. PS BRNO III

XIII.

1984

HEŘMANEČ

SENZAČNÍ OBJEVENÍ KATEDRY RYCHLYCH ŠÍPŮ

ROZHOVOR SE ŠTĚTINÁČEM PLUKOVNÍKEM U BAKTERIOLOGICKÉHO
VOJSKA

ZTRACENÁ EXISTENCE MIREK DUŠÍN TRAFIKANTEM

MUDR BAMEUS LÉČIL MIRKA DUŠÍN

JARKA METELKA DOCENTEM FILOSOFIE

NEJVÍŠE SITUOVANOU POSTAVOU JE BOHOUS

M a l ý k o u s e k u ž d n e s :

Minulost snad už dosti důkladně prozkoumaná se stala předmětem zkoušek na VUTRU, ovšem současnost a budoucnost našich hrdinů byla pojata jako jeden z předních úkolů Výzkumného ústavu trp., sekce KSAPKPS /klubů, spolků, a postav kolem Rychlých šípů/. Sekce má též zadní úkol - nadále vycházet s nejdůležitější postavou - školníkem a správcem panem Metelkou.

Doc. Pelda, známý externí spolupracovník jež vstoupil ve všeobecnou známost svým objevem neexistence města RŠ /bude objasněno příště/, navrhl další směr komise : "Najít, vyčleničat a vyslechnout!" Bylo to poté, když jsem naší Sekci oznámil svoje zjištění. Totiž - po dlouhé době jsem shlédl losování Sportky v televizi a zjistil, že zástupcem Sazky byl Václav Hantych. Nejprve mi to nic neřeklo, ale pak najednou ... vědy! je to podfukář....to snad není možné !!! Ale ano už nedělá své loterie, ale dal se do služeb státního podniku. A jak na to reagovali všichni ostatní členové naší sekce - tedy Doc. Pelda jsem již naznačil.

Zjišťování totožnosti a důležitých údajů nemohu přesně popsat neboť tento úkol byl svěřen Doc. Peldovi, který po čtrnácti dnech donesl údaje o plk. Štětináčovi a další tři týdny se musel podrobit trvalému lékařskému dohledu.

Stojíc na prahu netušených a obrovských objevů jsem se vydal se svým redaktorským zápisníčkem v kapse vstříc obrovskému dobrodružství Lomenicovou ulicí . . .

CO DÁL SE DOZVÍTE V PŘÍŠTÍM ČÍSLE !!!

NEJEN VELKÁ CENA "O VODĚ"

Otrávené nejen Nové Mlýny, ale především rybáři byli po lednové otravě ryb v Novomlýnské horní nádrži, která vlastně skutečnou otravou nebyla.

OFICIÁLNĚ

Otrava nastala udušením po přítoku organických odpadů z Rakouska říčkou Pulkevou /Pulkau/. Mrtvé ryby byly částečně odchyceny, pokud to dovolila vrstva ledu, a odvezeny na zpracování na rybí moučku. S rakouskými orgány se zahájilo jednání výši škody dosud nelze vyčíslit, protože ne všechny mrtvé ryby vyplavaly na hladinu ...

A NEOFICIÁLNĚ

Pár kilometrů ze státní hranice stojí továrna nad říčkou Pulkau. A v ní se už dlouhá léta vyrábí kyselina citronová. Vyráběla se až do nedávna převážně z cukrové třtiny, ale ... čísi chytrá hlava objevila, že lze tuto kyselinu získat z melasy - z odpadu při výrobě cukru. Jednoduchými počty každý jistě přijde na to, že takto vyráběná "citronka" bude o hodně levnější. Všechno by tedy bylo v pořádku, až na to, že při výrobě z melasy vzniká organický odpad, který se musí zachycovat a důkladně čistit. Jednoduché, jenže čistící stanice u továrny není, takže potrubí si to míří přímo do Pulka-vy. Tento odpad /vypadá jako žmolky mouky/ padne do vody a proudem se kutálí po dně říčkou Pulkau, potom za hranicí Pulkevou do Dyje a odtud je to už jen kousek do Novomlýnských nádrží. Tyto "žmolky" velmi hbitě na sebe vážou kyslík, který ryby pochopitelně potřebují k dýchání. Když v ledu překročilo množství tohoto odpadu únosnou míru - nebyla pro ryby žádná záchrana.

Pokud jde o jednání s Rakouskem byli zástupci Rybářského svazu vy-zváni, aby jednali opatrně a uvážlivě. Ani ne tak z důvodu přátelských vztahů našich zemí, ale proto, že se v Československu kyselina citro-nová nevyrábí a asi jedna třetina produkce "Pulkavské fabriky" míří k nám. Takže velmi opatrným jednáním se podařilo zjistit, že za dva až tři roky by se čistící stanice měla začít stavět.

A JESTĚ O NOVÝCH MLÝNECH

Nevyjasněnosti před výstavbou tohoto vodního díla byly již od po-čátku. Bouřili se ochránci přírody, kteří se obávali změny podnebí na Palavě a dalších změn. Mnozí poukazovali na to, že stojatá voda v poměrně mělkých nádržích se bude přehřívát /bude to cítit/, dno se bude zanášet bahnem.

Nakonec se nádrže začaly budovat. Výsledek můžete sami uvidět: ZÁKAZ KOUPÁNÍ visí na březích celkem zbytečně, protože by asi stěžil někomu do zapáchající bahenní vody vlezl. Když budeme tenhle problém zkoumat podrobněji, zjistíme, že projekt počítal s tím, že do ná-drží bude přitékat čistá voda /hlavní přítoky Dyje, Svatka/. Tedy do zahájení napouštění nádrží budou na těchto řekách vybudovány čistíčky a řadit přitékat bude voda čistá krásná. Až na to, že takový neomyšl asi podepsal někdo, kdo vůbec neví, jak to s čistotou vody chodí a nebo to vědět nechce ?! Dostal to dokonce tak daleko, že před vtokem těchto řek do nádrže byly postaveny norné stěny /které se používají při úniku nafty a olejů/. Odpad takto získaný se odváží dvakrát denně fukální vozem.

M ů ž e e x i s t o v a t r e š e n í ???!!!

/příště - Dlouhé stráně a Dalešice/

VELKÁ KULOVÁ PAMĚŤ

J.M. Bloudil, ÚVTI/ÚI2, Praha 1, Konviktská 5.

Ve Spojených Státech byl ohlášen vývoj jaderné paměti o kapacitě 10^{40} bitů/ = jednotek informace/ s vybavovací dobou kolem 3 nanos /tzv Marchukova paměť/ - viz Výběr informací z oblasti počítačů techniky 1973/1 str. 43.

I u nás se zabýváme pracemi na tomto typu paměti, avšak náš výzkum je orientován zejména na aplikační možnosti a některé provozní problémy. Pro účely tohoto sdělení postačí předpoklad, že jeden každý bit je uložen právě v jedné jaderné částici. Velmi výhodné je použít neutron nejen kvůli jeho stabilitě a elektrické neutralitě, ale zejména z důvodů ceny. Uvažujeme-li, že výroba jednoho LSI obvodu /obvodu využívanajícího právě neutronů/ stojí kolem 15 centů, je jeden neutron opravdu zadarmo. Jistě potíže však působí sestavit dohromady takových 10^{40} neutronů, neboť každý váží přibližně $1,67 \cdot 10^{-27}$ kg, tedy blok jaderné paměti váží $+1,67 \cdot 10^{13}$ kg a bude-li její hustota = 1, pak vytvoří kouli o poloměru 1600m. Problém spočívá v tom, že vybavovací doba nemůže být pak /díky malé rychlosti světla = 300 000 km/s/ řádově 3 nanosekundy. Řešení spočívá v tisícínsobné komprimaci paměti z původní velikosti malého asteroidu do velikosti koule o průměru 1,6m a hustotě $=10^9$.

Ke komprimaci není zapotřebí žádného lisu, neboť stačí nechat působit gravitační síly samotných neutronů.

Toto řešení je velmi výhodné zejména ze stavebních důvodů. Používat nezhuštěný blok paměti by si vyžádalo značné stavební úpravy výpočetních středisek /jeť jsou vždy kamenné úrazu/, a rovněž by takový paměťový blok hýzdil krajinu - i když na druhé straně by se mohl stát významnou turistickou atrakcí, a to nejen pro odbornou veřejnost.

Zdálo by se tedy, že použití komprimovaného bloku o poloměru 1,6m je zcela ideální, neboť ho lze instalovat téměř všude a ihned - avšak není tomu tak. Vzhledem k tomu, že i komprimovaný blok má hmotu $1,67 \cdot 10^{13}$ kg, tj. 16,7 miliard tun, začínají se uplatňovat již navenek jisté gravitační síly. Tak např. ve vzdálenosti 10m je paměťové zrychlení gravitace rovno zemskému. Operátor by v tomto místě tedy musel stát nakloněn 45 stupňů směrem od paměti a kdyby uklouz, byl by stržen paměťovým blokem, na který by během okamžiku dopadl rychlostí 100 km/h. Operátoři a ostatní personál bude muset mít tedy speciální kaskadérský výcvik a bude muset používat přilby apod. Další nepříznivou sku-

težností je to, že na povrchu paměti bude panovat zrychlení asi 370. Strleň operátor nemůže být za dnešních znalostí odtamtud vyměněn /ani jeho ostatky/, nicméně mu lze spouštět nezbytné předměty.

Ve výpočtových střediscích, kde se úzkostlivě nedbá bezpečnostních předpisů, by to časem znamenalo hromadění operátorů na paměťové jednotce.

Problémem se rovněž jeví efektivní využití jaderné paměti. Kdybychom např. přenášeli data do paměti rychlostí $1 \text{ THz} = 10^{12} \text{ bit/s}$, pak by úplnému naplnění bylo potřeba $3,2 \cdot 10^{21}$ let. Pořizování dat zůstane rovněž velikým problémem. Uvažme-li, že pilná dřevačka vyděruje za celý život asi $3 \cdot 10^9$ bitů, bude potřeba zhruba $3,3 \cdot 10^{30}$ dřevaček, pokud se jejich píle či životnost podstatně nezvýší. Země je však schopna poskytnout do konce století pouhých 6 miliard pracovníků. Z tohoto hlediska se jeví účelné pátrat po mimozemských civilizacích "dřevačkového" typu, tedy po bytostech alfabetických leč ochotných.

Pokud se týká perspektiv jaderné paměti, rozhodující úlohu sehraje kritický nedostatek prostoru ve výpočtových střediscích, takový, že tam nebude možno instalovat ani komprimovanou jadernou paměť. Již nyní uvažujeme o tak superkomprimované paměti /s ještě vyšší hustotou a centimetrovými rozměry/, kterou by bylo možno umístit do zásuvky stolu kteréhokoli úředníka.

Tím jsme dospěli k tzv. kolapsové paměti. Díky gravitačnímu zhroucení následkem velmi vysoké hustoty vzniká kolapsar (= černá díra), odkud již pohlcené hmoty, ani elektromagnetické vlny a tedy ani informace, nemohou uniknout.

Pro zpracování informací to znamená vytvoření zcela nového druhu paměti typu WOM /Write Only Memory/, jež bude v mnohých případech ideálním prostředkem pro ukládání výsledků zpracování leckterých agend. Ochrana takto uložených dat je skutečně dokonalá, domněnky o existenci tzv. "bíléh dír" jsou zcela nepodložené a nehrozí tedy žádné nebezpečí, že by se informace mohly náhle někudy "provalit".

/Výtah z připravované autorovy habilitační práce "Velké kulové paměti",

Trapsavec 1983

A tentokrát už doopravdy naposledy příspěvky z loňského ročníku. Tím však nekončíme s otiskováním Trapsaveckých příspěvků - příště najdete několik vítězných z let minulých

O ZVĚDAVÉM PANU DRÁHOVI

Koncem jednoho žumavského víkendu v parném létě jsem se s kamarádem Kastelánem doplazili zmožení vedrem a mnohými kilometry na železniční stanici Špičák. Měli jsme štěstí. Měli otevřeno. V nádražní hospůdce bylo pivo jako křen a sotva jsme zahnali první nápor žízně, se kterou by se dalo i leccos podepřít, zběžně sečetli čárky na táčku a shodnotili stav našich skromných financí, začli jsme zkoumat nádražní ceník jízdného.

Ze okna pražilo srpnové slunce a my besedovali, popíjeli chutnou desítku a počítali, do který stanice si koupíme jízdenky. Než vyjel vlak zbylo nám pět korun třicet, za které jsme s těžkým srdcem porídili lístky do Zelené Lhoty, což je třetí stanice za Špičákem. Sotva se vlak rozjel, přišel zachmuřený průvodčí a důrazně nám připomněl ať nezapomeneme v Zelené Lhotě vystoupit. Začli jsme dvojhlasně vyprávět dojemnou bajku s názvem: "Okradení sirotci daleko od domova," ale průvodčí nás uzemnil pádným argumentem: "Nehrajte tady na city! Sedíte jste na Špičáku v hospodě a promazali jste nejmaň 20 korun! Já jsem seděl vedle u stolu a moc dobře jsem slyšel jak jste propíjeli jednu stanicí za druhou, až vám zbylo jen na Zelenou Lhotu!" A to byla svatá pravda. V Zelené Lhotě uhasla poslední jiskérka naděje, když jsme ho zahlédli jak pochoduje k našemu vagonu různým krokem se dvěma posunovači těžké váhy v patách. Vyklidili jsme nebezpečný prostor se zbabělým heslem "moudřejší ustoupí" a zůstali civět na nástupišti se odjíždějícím vlakem. Než jsem se rozkoukal, začal Kastelán hlasitě pokřikovat na mladého výpravčího: "Hezdar, kámoš! Ahoj! Co to máš za směšnej převlek? Co to děláš člověče?" Začli si spolu třást všema rukama a plácát po zádech. Ryl to jeho kamarád z rodné vsi, se kterým se léta neviděl. Výpravčí, když zjistil jak jsme na tom, mávnul rukou a povídá: "To víte na dráze musí být pořádek, to už jinde nejde, ale to nevadí, máš právě skončila služba, hodím vás autem do Nýrka, tam teď bydlím."

V Nýrku jsme se rozloučili a výpravčí nám věnoval dvacet korun na jízdenky. Zaplatili jsme si plné jízdné a opět nasedli do známého vlaku, který jsme autem předhonili. Naše místa ještě nevychladla, sedli jsme si každý na své a vesele pokračovali v jízdě. Za chvíli přišel průvodčí. Jak nás spatřil, naběhla mu žíla na čelo a bez pozdravu zařičel: "Co tu ještě chcete!" "Od vás, pane Dráho, jen slušné chování k cestujícím, kteří právě přistoupili do vašeho uzouněného vlaku," pravil s úsměvem Kastelán, podáváje mu dvě platné jízdenky. "Jak jste se sem dostali, vždyť jste vystoupili v Zelené Lhotě, dávám vám moc dobrý pozor," zachroptěl průvodčí. Kastelán mu vlídně odpověděl: "Vážený pane Dráho! Váš vlak jede totiž tak pomalu, že jsme ho volným indiánským klusem snadno předběhli. Když nás sportování příjemně unavilo, nastoupili jsme opět do vašeho hlemýždě. Teď nás nechte v klidu odpočívat."

Zdrcený průvodčí pravil kondolenčním hlasem: "Odcházím. Odcházím navždy od dráhy, které jsem tolik věřil a která mi sesadila takovou ránu." Smekl čepici, položil ji na sedadlo, vedle služební kabelku a stříbrné kleštičky, otevřel okno a po hlavě vyskočil ven. Naposledy jsme ho spatřili jak zapadl do hustého trnkového kroví pod železničním náspem. Od té doby se šíří o trati č.18c Železná Ruda-Píseň podivné zvěsti. Okolo půlnoci vidají za úpláku vlakvedoucí i strojvedoucí velikého, vyzáblého muže s dlouhými vlasy a vlajícím plnovousem v rozečrané železničářské uniformě, který vyběhne z lese u trati, chvíli běží sprintem podle vlaku, jež ho brzy předjede. Pak zmizí opět v lese s hlasitými výkřiky: "To není možný! To není možný!"

ZTRÁTY A NÁLEZY

Někdo najde korunu
někdo cizí klíče
někdo hledá v kopřivách
zatoulané míče

Na své cestě o slunce
zakopla jsem v prachu
podobá se maličkému
zářícímu hrachu

Někdo najde korunu
někdo svoje štěstí
někdo kytku dostane
jiný ránu pěstí

Já mám slunce na dlani
z něho teplo v duši
a snad je to mnohem víc
než kdo jiný tuší.

... neoceněno....

/ILKA, Praha/

Teď ještě jednu z vůbec nejlepších básní ze všech Trapšavců

ONTÁRIO

Dostal jsem psaní z Ontária
z té dálky dechne poezie
otvírám list, však mezi řádky
je skryta nostalgia.

že prej má prachů jak nóbl pán
knihovnu plnou Hemingwaye
a nověj vůz a taky nuca
klepe mu na veřejě

Odešli anozí a jejich smích
v caapech už nezazní
toulavej vítr v strunách jím hrál
možná song poslední.

Dostal jsem psaní z Ontária
píše mi přítel z emigrace
pošli mi prosím vzpomínek pár
sem do mý nový štace.

Srdce prý nechal malinkej kus
ležet u cesty tu neděli
kde jsme se slečnou romantizou
na trávě dováděli.

A tak jsem poslal do zámoků
pár stručnejch vět a komplimentů
že srdce dávno v trávě není
jen trocha sentimentu.

Dostal jsem psaní z Ontária
z té dálky dechne poezie
copis malej, však mezi řádky
VELIKÁ NOSTALGIE

/JOE JECR/

Karpatské hry

TRÉTI
ČÁST

VLEDEAZA - Hřibací hory

Je to již dávno co jsem je navštívil. První údiv nad karpatskými rozlohami. V údolí Draganů vyřezávané brány statků, stařeny tkají a vyšívají na zápraží. První bloudění a pachtění do strmých lesů a kolmých straní za vidinou cesty, kam ukazovala do alhy pastýřova ruka. Nic jsme si tehdy neodpustili v Západních Karpatech, i na divokých koních pojezdili. Stáda jich tam volně pobíhají. Bílé koně, hnědé strže, černí koně, bílé mraky, hnědí koně, černé lesy, zelené trávy, šimlovatí koně. Pastviny do nedohledna. Tři dny nepotkáš nepastýřskou duši. Nad Vledeazou nejvíce znělo prásání dlouhých pasteveckých bičů. Táboriště z bédných přístřešků střežila vybělená lebka a vody na hřebenech se tratily v mechatých korytech. Nocovali jsme jako zvířata a jedli jako zvířata. Opíjeli se svobodou Karpat. Vyjeli po noci jitřní slunce, rozklene se nad pláněmi zelené hedvábí, sladký baldachýn. Trojitá mračna, trojitě stupně do nebe. Vledeaza-pastviny s dřevem a dálkami pro tisíce letních táborů, ale liduprázdné.

HRA NA POUTNÍKA S LEHKÝM SRDCEM

/// Jediní lidé, kteří nikdy nezbloudí jsou tibetští a mongolští lámové. Jdou stále, z místa na místo a nemajíce domova, nemohou k němu ztratit cestu a zabloudit. Nemajíce cíle, nemohou sejít z cesty a minout ho. Jdou lehce, všude šťastní, všude svobodní ///

Tvář mi žhne rozčilením, bratříčku! Popsat první hru je nejdůležitější, ale i nejtěžší, nezbytné. Bez jejího pochopení budou tvoje cesty marným plahočením. Popsat hru na poutníka s lehkým srdcem, lehkými střevíci, lehkým rancem, ranečkem ...

Je dobré začít hrát již v mládí. Ne v dětství, kdy bolí nohy a jedinou vzpomínkou na cesty je zmrzlina, ale v mládí - v čase, kdy duše je otevřená a dychtivá, svět jí prochází jako světlo kostelním oknem, barevně a jasně, duše je schopná okouzlení a kolena jsou ještě pružná. Tělo je kůň a duše je jezdec. A ve slunečním víchru nad nimi dosud neporazitelně vlaje korouhev lehkomyšlnosti. Vidám občas i u nás takové poutníky. Mladé a krásné, jasnohřivé štíhlé dívky se záplatami na kalhotách v podobě srdcí, vedle nich se klátí mladíci podobní princům heraldům krásnovlasým. Bezstarostní dvoumetroví a s pletenou brašnou naramení. V ní nemají téměř nic, pod paží deku a na bosých nohách sandály, jdou. Kam? Kde budou spát a co budou jíst? Lehké duše. To jsou praví poutníci. Ale nejen oni, i jiní poutníci chodí po zemi. Tisíce roků. Ale ti nejopravdovější nemají domov, ostatní se ho po čase putování vzdávají. Poutník, který vyšel kdysi z města Tarasu říká, že je dobré mnohé vyzkoušet a nejlepšího se přidržet. Nikdy se nedá víc zakusit než na cestách bez domova. Dobré i zlé. Poznání je smyslem cest. Zdálo by se, že dnes již není možno svobodně putovat, že zaizola doba vandráků a zarostly cesty ke stohům. Touha po volném tažení krajem ale zůstala. Objevilo se cosi jiného, zpitvořeného, krásného i hrozného - turistika. Tour je francouzsky cesta kolem něčeho, obejití, obeplutí, procházka, vycházka, projížďka i vyjížďka, také věž, otáčka, obrat, kolo, obvod, objem, okruh, obrys, povaha, přičesek, pořadí, obratný kousek, břicháč, pořez, tloušťka. Mnoho významů - mnoho je i turistů.

/POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ/

~~~~~  
VOJENSKA NEMOCNICE  
~~~~~

Poledne
v bílém tichu drnčí
bachovské cemballo
na skřipci tranzistoru
čekáte zbytečně
Tady se umírá
s pompézní tragikou gigantických pláten
Ne
žádné průstřely plíc, žádné efekty
s láskou
a ječy
žádné smrti vlahé a tajemné
Jen líny pod okny
a jod na zdi
"ELEKTROČAS"
s tupou objektivitou strojů
odkapává minuty a slunce uhráté
dopoledním shonem
zsoadá /jen tak na chvíli/
za hlavou mého souseda
do trubice transfuzního aparátu
Uniformy se odevzdávají v přízemí
Tady
je cukrovka, křla, rakovina, infarkt,
zimnice a lidé
nervózní
ze všech mrazů, dešťů, cvičení, poplachů a schůzí
kterých se zúčastnili, aby patetické
umírání hrdinů se stalo zbytečným
Ne žádné efekty
žádný bengál azvonivý smutek
jen šedivý kapitán se k večeru
probere z bezvědomí
Bachova gavots v bílém poledním tichu
zelené oči dívky, kterou jsem potkal kousek pod nemocnicí
a čas
s přesaností stroje odkapávající
z transfuzního aparátu
který zítra v tuto dobu bude stát
i u mé hlavy

/VACLAV HRABĚ - - - STOP TIME/

Moje rodina příliš sportovního ducha i těla nepobrala. Příčinlivci zého zrození sice, když vstupovali do svátosti manželské vlivem mladosti procházeli dveřmi bez velkých obtíží, ale všude přítomný čas vnesl nyní i do takového jednoduchého úkonu trochu vzruchu. A tak jedinou pohybově náročnější zábavou mých rodičů je tanec, do kterého vkládají prvky nevšednosti.

Vzhledem k geometrii jejich těl a rotačním vlastnostem dosud nejlepší taneční postavou bylo tvář v tvář. Jiná varianta se ukazuje být nevhodnou, neboť kypré tvary matčiny v oblasti pozadí a poprsí přísně zapadají do vyzrálého otcova břišního svalu. Takto seskupení vytvářejí při otáčivém pohybu ohromnou kouli o obrovské kinetické energii, která se valí na ostatní tanečníky, drtí je a odhazuje do stran. Výsostný prostor, který tato rotující masa obhospodařuje, nebývá velkorysých rozměrů celého tanečního parketu, takže pořadatelé ze strachu před panyckým úprkem lidí ze sálu raději vyhlásí rodiče za nejlepší taneční pár plesové sezóny.

Bratr, jak se domnívám, zatím nezačal k sportovním činnostem žádné kategorické stanovisko, ale s bezpečnou jistotou mohu prohlásit, že rozoznává nadšený řev fanoušků fotbalového mužstva při derby od labutí jízdy krasobruslařské olympioničky. Nejen to, on sám se dokáže vypnout přímo k vrcholným výkonům, aby posílil svoji fyzickou kondici.

Každé ráno při poslechu ranní rozcvičky rytmicky ničí své tělo, paže, ruce a nohy náročnými dechovými cviky, které v průběhu dne umocňuje přemísťováním svého těla do vzdálenosti i několika desítek metrů. Jednou se mu tento sport pěkně znechutil, když se setkal s opravdovým turistou, který při pohledu na jeho temeno hlavy podotkl, že si jde vyšlápnout lysou horu.

Sestra je snad jedinou výjimkou potvrzující pravidlo naší rodiny a nebude tomu jistě dlouho trvat, co její zmužnělá tvář se na nás bude usmívat, když její jméno bude figurovat vedle takových individualit jako je Fibingerová či Kratochvílová na postech nejvyšších.

Jednou nepřátelsky stiskla ruce a pak mne celý měsíc chodila navštěvovat do úrazovky, kam jsem mezitím přemístil svoje přechočné bydliště, i když primář zastával názor, že vzhledem k interesantnímu příbuzenskému vztahu by bylo pohočnější mít taz bydliště trvalé.

Takovéto rodinné prostředí utvářelo moji sportovní osobnost. Nutno říci, že jsem byl jeho věrným obrazem. Do rodičích jsem zdědil postavu a schopnost být středem pozornosti, po vzoru bratrově esteticky ztvárnil

schránku mého vědomí a o sестry odkoukal, jak získat atletickou hravost svalů, takže přílehlavý výraz Polednice pro mé tělesné ostetky byl nutným výsledkem mého snažení, přestože hlas vichřici podoba měl barvu a víšku ultrazvukové píšťalky.

Ode mé sportovní kariery mě tedy dělilo jen závažné rozhodnutí: Kterým směrem mám napnout své úsilí, který sport se stane tím vyvoleným ?

Musel jsem věc pečlivě uvážit, abych se nedostal na scestí. Postupoval jsem vylučovací metodou. Možné vodní sporty jsem odsunul okamžitě stranou, protože tak velké plavky bych nesehnal a akvabelu v posraných slípech jsem nikdy neviděl.

Velké možnosti skýtaly míčové hry, z nichž především ragby mě upoutalo dokonalostí tvaru hracího míče, jež mě byl tolik blízký. Snaha zvládnout tento mužný sport vyzněla zcela naprázdno, neboť jsem se nedokázal přenést přes úskalí, způsobená nutností přemísťovat rychle své tělo. Musel jsem vyloučit všechny sporty, kde je potřeba běhat rychleji než 3km/hod .

Dokonce i tenis, ale před tím jsem podrobně prokoumal svoji pravou ruku, zda-li náhodou nemá vyvinut tenisový loket.

Reálnou možnost seberealizace jsem dále objevil v šachách. Po nocích jsem utužoval svaly zvedáním figurek tahem či švihem nad hlavu, z novin jsem vystříhal komentáře k dříve hraným partiím, které mě vždy rozesmály svým zálouhavým pojetím hry. Kdyby si šachisté konečně přečetli moji brožuru "Střemhlavý útok za každou cenu", jistě by se mnohému přiučili. Taktické prvky jsem ponechával vždy přísné improvizaci, která mě nikdy nenechala na holičkách. Postupem času jsem vypracoval dokonce metodu jak z beznadějně prohrané partie učinit partii beznadějně vítěznou tzv. Revolučním tahem. Zvláště varianta "Sluníčko" v hoverové češtině zdomácněla jako "Finta FN", udivovala šachové mistry svými nespoutanými možnostmi. Spočívala v odpoutání pozornosti protihráče od šachovnice do směru za jeho zády a následujícím uzmutím či přemístěním klíčové figury.

Přes zřejmé úspěchy jsem cítil, že jsem povolán k vyšším cílům a moje rozhodnutí změnit pole působnosti umocnil jistý ranní zážitek, když jsem se podíval do zrcadla a položil si otázku: "Takhle tedy má vypadat budoucí Capablanca, nejlepší šachový mozek světa ?

K osudem vyvolenému sportu jsem se dostal čistě náhodou. Při uklidu sklepní místnosti jsem narezal na dva předměty tvarově příbuzné, jejichž účel mě byl neprostou hádankou. Učiven jsem zíral v tichém oddivu. Ani rodičstvo a blízké příbuzenstvo, jindy arčící radami a příkezy, nemělo schopno podat jasné vyvětlení. Vyskytlo se zde několik navzájem odlišných názorů :

Jedná se o

a/Ručičky velkých slunečních hodin, které zároveň s časem místním ukazovaly čas na neznámém místě zeměkoule-dědečkův zlepšovák, jež jednoduše realizoval zavedením druhé velké ručičky.

b/Lvě zdřevěnělé pasti na křídelnaté zvířectvo tzv.Ptakolepky -dědečkův vynález.

c/Produktivní víceúčelová zečnická hladítka na omítání stěn -opět dědečkův vynález

d/Progresivní holičské britvy, sloužící k seriovému oholení až dvaceti zákazníků-jak jinak než dědečkův vynález.

Až náhodný návštěvník naší domácnosti nám sdělil, že se jedná o lyže a že lyžování je krásný sport osvěžující a povznášející v každé chvíli.

/ Sam/

Experimentální poezie

JAK ZACÍNÁJÍ KONCE /experimentální poezie jejíž
XXXXXXXXXXXXXXXX podobnost s čímkoliv je čistě náhodná/

Béda chodí s Helenou, stejně však se navěnou
neboť o hezkou píčku svedli kluci bitku
a svůdná soxy Karlička co vočila si Pepička
sbalila teď Jirku kterej opustil už Mírku.
Teď teprve to začne neboť další holky lačné
Sylva a Květa ctějí poznat kousek světa
vrhnou se hned na Oldu choďícího s Danou
jednou prý už vdanou
Až se zase rozejdou, spojí se s tím obejdou
s Petrem světa znalým nebo Bédou malým
Tonle ale konec ještě není
přichází teď

POUČENÍ:

Kdo se nebalí je bokem
kdo se nebalí je cvokem
kdo se nebalí je balík
nebo opravdovej kamarád!

KDYŽ ÚNAVA SI S VÍČKY POHRÁVÁ

aneb domácí práce nejdou tak hladce

Soumrak už únevu maluje na víčka
nechejme na jindy zbytečná slovíčka
popřejme sobě jen dobrého zdravíčka
a spmě než dohoří svíčka.
Ještě jedna poslední sklenička
a pro únešek dost už má víčka

POUČENÍ:

Zavařovací víčka Pano šetří váš čas,
ale žádná značka ani Pano
nezavaří bez únavy samo !

SÓLO VANDR

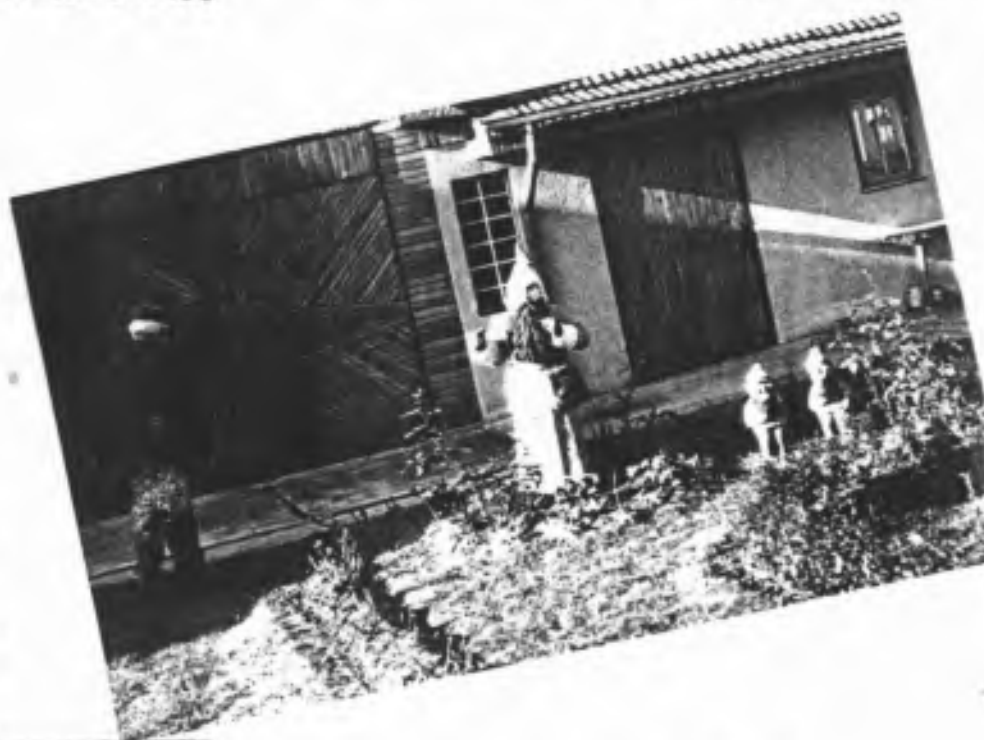
Do ticha noci ozve se ŽBLUNK
měsíc čarovný leskne se na hladině
a z rákosí zaznívá ponuré KUKK
ležím sám na rozlehlé, na planině
- Chci spát a slyším houkání
otevřu oči a lezou mi z důlků
tak strašidelné je noční koukání
a před sebou ještě vandru půlku
No týčnu s obrovskou lidskou vervou
přichází k doktorům svým
dejte mi prášky ať nervy se nervou
ať spát pár nocí zas smím

POUČENÍ:

Říkejte mi tedy ještě chvíli, že je ve ku blaze,
to jste asi noc tak strašnou nezažili a nemáte cuši v dlaze.

u nádraží

u pana Nimiřy

